

Meyxəs Abdullah

... Hava qaranolıqlaşırdı. De-kabr ayının buz kimi soyuq kü-ləyi adamın canına iti biçaq ki-mi işləyirdi. Nəfəs aldiqca ci-yərlərə dolan hava axını, xar-lanmış qar kimi, sanki adamın içini qidiqlayırdı. Göydən iri yağış damlaları əلنirdi. Bu, yağışdan çox buzlu suya oxşa-yırdı. Belə havada bir saatdan artıq eşikdə qalmaq olmazdı, adamı soyuq kəsərdi.

Bayaqdan binanın qarşısında var-gəl edən müğənni qızın fikri, üç-dörd gün bundan qabaq qospitaldan, ona hədiyyə edilmiş evinə dönən əsgərin yanında idi.

Qızı soyuq tutsa da, fikrində qəti idi. O, binanın dördüncü mərtəbəsindəki bir otaqlı mənzilə qalxmalı idi. Amma yaralı əsgərin heç kimi olmadığı üçün, ona qulluq edən tibb bacısı hələ ki, evlərinə getməmişdi. O indilərdə binadan çıxmıştı.

Bir azdan tibb bacısı dəhlizde göründü. O, soyuqdan donmasın deyə, qalın yun şarfını boğazına dolaya-dolaya iri adımlarla səkinin o biri tərefinə keçib, avtobus dayanacağına yüyürdü.

Müğənni qız Sara, binanın giriş çıxışında adamların azaldığını görüb sürətlə pilləkənlərlə yuxarı qalxmağa başladı.

Dördüncü mərtəbəyə çatan-da qarşısındaki üç qapının üçünə də diqqətlə nəzər saldı. Kapıların birinin üstündə: - "Qazi Fərid Salmanov" sözlərini oxuyanda bir azca rahat oldu.

Tezə də qapının zəngini basdı. Evin sahibi sanki qonaq gözləyirmiş kimi içəridən səsləndi:

- Buyurun, gelin, qapı açıqdır!

Sara qəfil səsdən diksində. Sonra o, ehmalca qapının dəstəyini dardı. Qapı açıldı. Qız asta addımlarla içəri daxil oludu.

Birotaqlı mənzilin sağ kün-cündə xəstəxana çarpayışına oxşar bir çarpayı yerləşdirilmişdi.

Çarpayıda yaralı bir əsgər uzanmışdı. Əsgərin bir gözü ağ, dairəvi tənziflə örtülmüşdür. Üstünə örtdüyü adyalın yarımqatlanmış hissəsindən isə bayırı yalnız bir ayaq çıxmışdı. Əsgərin o biri qıcı dizdən aşağı yox idi.

Sara bura gəlməmişdən qabaq hər şeyi öyrənmədi. Bilirdi ki, döyüdən yaralı qayıdan Fəridin bir qıcı dizdən aşağı kəsilmiş, bir gözünü isə qəlpə çıxarmışdı.

Fərid, qapıda dayanan 30-35 yaşları arasında olan yara-şıl qızı görən kimi tanidi və yerindən dikilməye çalışdı. Amma bacarmadı, ağrıları ona əzab verdiyindən dişlərini bir-brinə sıxaraq ufuldadı. Sonra tezə də özünü elə almağa çalışdı.

Qız Fəridin utandığını hiss etdiyindən, bir-iki addım irəli yeriyb onun çarpayışına ya-xınlaşdı ve:

- Salam... Necəsən, igid əsgər? - dedi.

Fəridin rəngi allandı. O, maddim-maddim qızın üzünə baxdı.

Dili topuq çala-cala:

- Yaxşıyam. Çox sağ olun. Siz necəsiniz?

Qız gülmsəyərək, eini Fəri-de tərəf uzatdı:

- Məni tanıdınızmı?!?

- Əlbəttə!.. - deyə, Fərid diləndi. Sizi tanımamaq olarmı?

Sara xanımsınız, mənim ən çox sevdiyim müğənni. Sesi-nizdən elə xoşum gəlir ki... Si-zı televizorda görəndə çox se-vinirəm. Telefonumda da mahnılarınız var, arada qulaq asıram. Sizi hamı çox istəyir.

- Doğurdan?! Nə gözləl. Elə bilirdim camaatın məndən xo-şu gəlmir - deyə müğənni qız qəh-qəhə çekib güldü. Onun qıpqırmızı boyalı dodaqları və o, qırmızı dodaqları arasından görünən ağappaq dişləri Fəri-de elə xoş geldi ki...

- Hə, düz deyirəm, siz mə-nim sevdiyim müğənnisiniz.

Qız yaxın qəlib Fəridin elini ovcunun içinə aldı və oğlanın elini bir neçə dəfə siğalladı. Əyildiyine görə qızın çılpaq si-nəsi ve iri yumuru döşləri Fəri-din gözlərinin önündə, məşhur bir rəssamın çekdiyi ecazkar rəsm eseri kimi canlandı. Onun ağrılı canından bir gizilti keçdi.

Qız əsgərin sifətinin allan-dığını hiss etdiyindən:

- Qapı niyə açıqdır? Gələsi qonaqların var? Yoxsa, kim-sə gözləyirsən?! - deyə qız, Fəridlə zarafat edirmiş kimi gülümşədi.

Fərid qızın nəyə işarə etdi-yini anladığından bir azca uten-an kimi oldu.

- Yox, onsuq da, otağın qapısı həmişə açıq olur. Dostlar, tanışlar qəlib-gedirlər. Bayaq xidmətçi qız evə gedəndə ona özüm tapşırdım ki, qapını bağ-lamasın. Gündüzlər yanına çox adam gelir. Gecələr isə aradabır dostdan-tanışdan ta-pılanı olur. Bu gün yəqin ki, gələn olmaz. Çünkü gözlədi-kərimin hamisi axşamüstünə qədər gəlib gediblər.

- Xəyalına gələrdimi sənin sevdiyin bir müğənni bir gün yanına gelsin? - deyə Sara əsgərən soruşdu.

- Yox, doğrusu, heç vaxt ağ-lıma gəlməzdi ki, bir gün gələ-siniz.

(hekayə)

- Niyə?.. Niyə belə düşün-dün?

- Nə bilim. Ağlıma gəlməzdə də... Axi, siz tanınmış müğən-nisiniz, məşhursunuz.

- Burax, sən allah, bu sözləri... Sən indi hamımızdan məşhur adamsan. - Bilirsən yanına niyə gəlmisəm? - deyə Sara dilləndi.

Fərid ciyinlərini çekdi.

- Olarmı, qapını içərdən bağlayım? - deyə qız, Fəridin üzünə gülümşədi.

- Necə istəyirsinzsə. On-suz da, gecdir, bundan sonra yanına gələn olmaz. Xidmətçi qız da bir az bundan qabaq evinə getdi. Şükürler olsun, ona qədər də ehtiyacım yoxdur. Əlağacıyla daha özümü otaqda idarə edə bilirom.

- Hə, xidmətçinin bayaq getdiyini mən də gördüm. Elə onu gözləyirdim ki, çıxıb get-sin, sonra mən gelim yanına - deyə qız gülümşəyərək ayağa qalxdı və asta addımlarla ota-ğın qapısına yaxınlaşıb, qapını içəridən bağladı. Sonra yenidən qayıdib Fəridin yanında oturaraq, onun elini, alını si-ğallamağa başladı.

- Heç nə alıb getirmədim sənə. Bilirəm ki, hər şeyle tə-min olunmusan. Hər gələn də yanına ərzaqla, sovgatla gəlib gedir, elə deyilmə!

- Hə, düzdür, hər şeyim var. Adamlar da hər gün əlidolu gə-lirlər.

Onsuz da, mənə getirilən ərzaqları tibb bacısından xa-hış edirəm ki, qonum-qonşuya paylasın. Axi, nəyimə lazımdır bu qədər ərzaq, onları kim ye-yəcəkdir? Onsuz da xarab olub, atılasıdır.

- Hə, hə, elə ona görə də sənə heç nə alıb getirmədim. Çünkü qalib əsgərsən, sənin hər şeyin var, orden və medal-lardan tutmuş hər şeye qədər. Bizim də borcumuzdur ki, qalib gəlmış əsgərin qulluğunda duraq, ona yardım edək. Ki-min gücü nəyə çatır.

Elə deyilmə?! - deyə qız gü-lümşədi.

- Sağ olun, mən sizlərdən çox razıyam. Mənə bu qədər diqqət göstərisiniz.

- Bizim borcumuzdur. Siz bütün sağlamlığını bizim yolu-muzda, qələbəmiz naminə qurban verdiniz. Size canımız da qurbandır. - İndi olarmı, sə-ni öpü? - deyə qız boynunu ciyinə qoyaraq gülümser gözlərini oğlanın üzünə dikdi.

- Fərid çəşqin halda:

- Nə bilim... ürəyiniz istəyir-sə öpün! - dedi...

Qız, əyilib əvvəlcə Fəridin sarğılı, yaralı gözündə öpdü.

Qızın bədəninin etirli iyi Fə-ridin burnunu qıcıqlandırdı. O, utancaq nəzərlərə qızın üzü-nə baxdı və gülümşədi.

- Xoşuna gəldimi? Yenədə-

mi öpümmü? - deyə, qız so-ruşdu.

Fərid boynunu ciyinə qıṣıb gülümşədi.

Qız bu dəfə adyali azaciq qaldırib, Fəridin dızdən aşağı kəsilmiş yaralı qızından öpdü və ehmalca yaranı siğalladı.

- Ağrıyır mı?

- Hə, bir az ağrıyır! - deyə əsgər şiddetli ağrısını qızdan gizlətməyə çalışdı.

- Harada yaralanmışsan?!

- Şuşa ətrafında gedən dö-yüşlərdə.

- Minaya düşdün?

- Yox, yanında mərmi part-ladı. Qiçımı və gözümüz itirdim.

- Caaan. Qurban olaram sə-nə. Yaxşı qurtarmışan. Allah eləməmiş, birdən....

- Kaş, mən də dostlarım ki-mi şəhid olaydım... Ömrüboyu belə əil olmaqdansa, ölmək daha yaxşı olardı, - deyə Fərid dərindən köks ötdürdü.

- Yox, elə demə, sənə qur-ban. Yaşamaq lazımdır. Sən igid oğlansan, yaraların sağa-lar, ayığa qalxarsan hər şey yaxşı olacaq.

Sən qalib gəlmış dövlətin qalib əsgərisen. Sən hamımız çox istəyirik. Hələ, bir sağal, səndən ötrü qızlar bir-birlərinin saçını yolacaqlar.

Qızın bu sözləri Fəridin xo-suna gəldi, o gülümşədi.

- Hə, nədir xoşuna gəldi sənə? Düz deyirəm də, qızlar bu dəqiqə döyüşü oğlanlar üçün canlarını da qur-ban verərlər. Niyə də vermə-sinlər, onlar vətəni azad etdi-lər, torpaqlarımızı düşməndən təmizlədilər. İnciməyin, elə götürək mənim özümü, bun-dan qabaq kişilərə nifret edir-dim. Yan-yörəmdə hərlənən kişilərin heç birini kişi saymır-dim.

Düz deyirəm, axı, bu kişilər hansı haqla torpaqlarımız, qadınlarımız düşmən əsarətində ola-ola sinələrinə döyüb, özlərini öyməliyidilər? Məgər, düz demirəm? Amma indi bütün kişilərə rəhbətim o qədər artıb ki...

Sara əlini Fəridin üzünə to-xundurdu. Oğlanın sifəti od ki-mi alısb yanındı.

- Sənin qızdırman var? Yaxşısanmı? Səni yormuram ki?!

- Yox, narahat olmayı yax-şıyam. Hər şey qaydasındadır. Sizinlə söhbet etmək mənim üçün xoşdur. Sadəcə olaraq, çox həyəcanlıyam, yəqin on-dandır.

- Həyəcanlısan?! Caaan!.. Ni-yə?!

Qız əyilib Fəridin dodaqlarından öpdü. Oğlanın dodaqları od kimi yanındı. Sinesi isə həyəcandan qalxıb-enirdi.

- Bu gecə yanında qala bıl-əmmi?! - deyə qız soruşdu.

Fərid gülümşəyərək:

- Mən qonağa necə deyim ki, çıx evimdən get.

Qız bayaqki kimi yenidən qəh-qəhə çekərək:

- Ölərem səninçün. Onda bir qucaqla məni görüm.

Fərid qollarını geniş açaraq qızı bərk-bərk qucaqladı.

Yarımqaranlıq otağın sakit-liyini, qızın ara-sıra piçılıyla dediyi: - səni incitmirem ki?! - sözləri diksindirirdi.

Yaralı döyüşü qızın bu sözlərinə cavab olaraq onu özüne bir az da bərk-bərk sıxaraq, sanki özünü qızın gö-zündə döyüdə olduğu kimi, cəngavər olaraq göstərməyə çalışırdı...
... Fəridi şirin yuxudan xid-mətçi qızın səsi oyadtı.

Yaralı əsgər gözlərini açan-da, başınınüstü tibb bacısını görüb, əllərinin arxasıyla göz-lərini ova-ova onun üzünə baxdı.

Tibb bacısı:

- Maşallah, bu gün nə çox yatmışan. Mən bayaqdan gəl-mişəm. Şirin yatdığını görüb, oyatmağa özüm qiymadım sə-ni. Halın necədir, ağırmırsan ki?!

Fərid hələ də donuq baxış-larını qızın üzündən çəkməyə-rək asta səsle:

- Yox, ağırmıram. Bu gecə çox rahat yatmışam. Yarala-nandan bəri heç belə yatma-mışdım. Sonra o tibb bacısından soruşdu:

- Siz gələndə otaqda kim var idı?

- Heç kim! - deyə qız cavab verdi.

- Heç kim!!! - Fərid ətrafına nezər saldı.

Onun narahat olduğunu gö-rən tibb bacısı soruşdu:

- Qonağınmı var idı?!

- Yooox! Elə belə soruşdum

- deyə Fərid köks ötdürdü.

Tibb bacısı bic-bic gülüm-sədi. Çünkü bayaq o, Fəridin yastiğini səhmana salanda, yastiğın altında bir büküm pulun olduğunu görmüşdü. Həm də, deyəsən, qonaq qadın imiş, yastiğın üstündə bir necə uzun, şabalıdı rəngdə tüklər ilisib qalmışdı...

Tibb bacısı bir şey başa düşmədiyindən əsgərin dər-manlarını hazırlamaq üçün mətbəxə keçdi.